

55

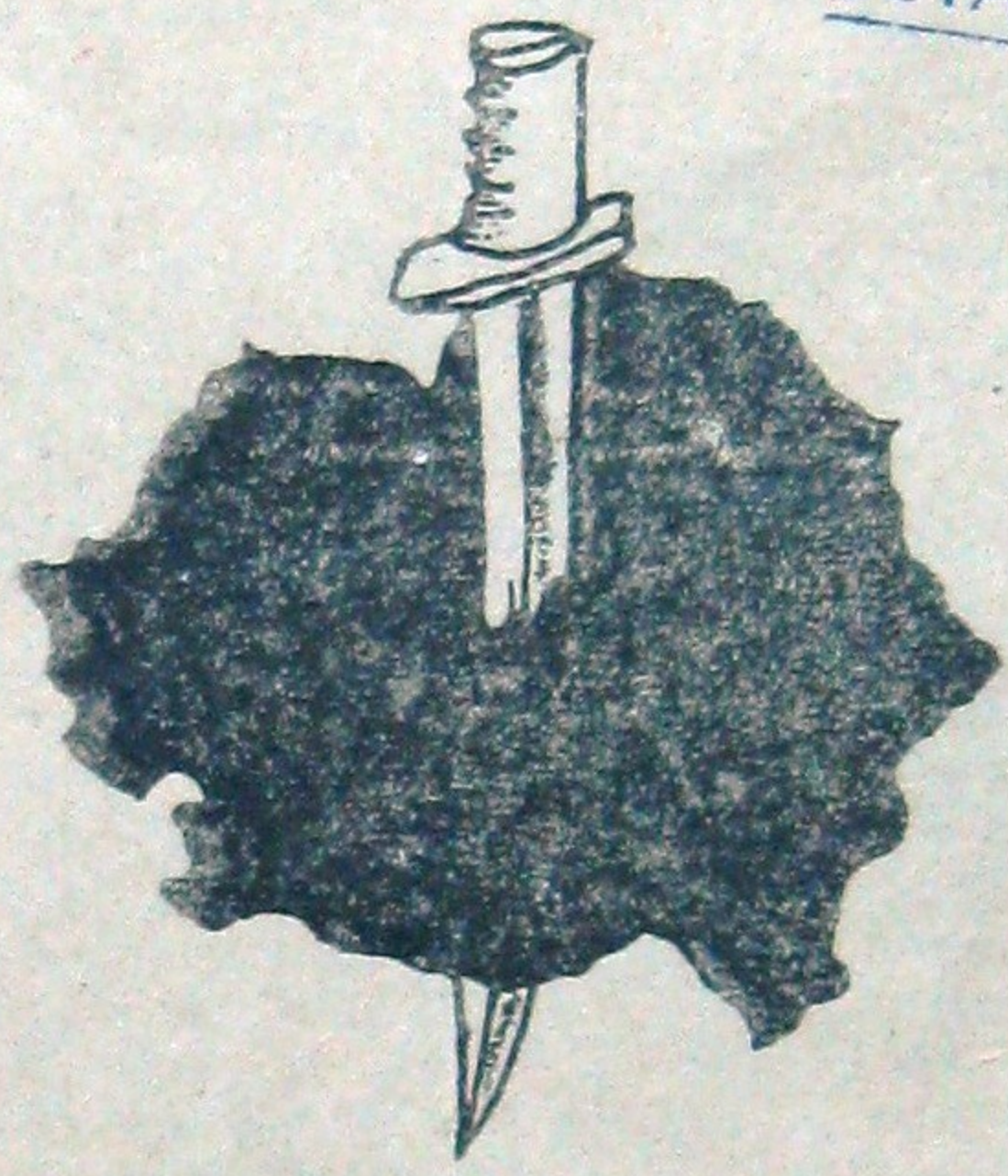
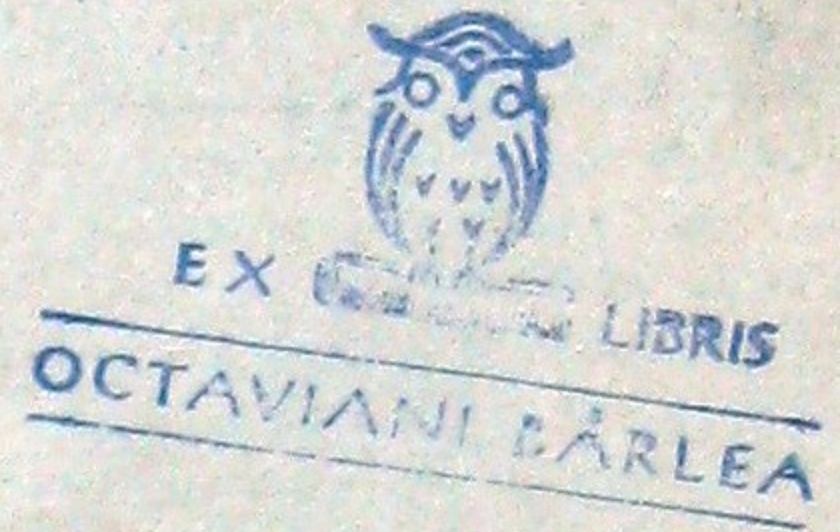
însămănări

(APUNTES)

Public. Lunara

PE DRUMUL ROMANISMULUI

Director: Rada Ghenea

No. 1 --- NOEMBRIE 1951
BUENOS AIRES

Cine suntem si ce vrem

Suntem români, ridicați împotriva primejdiei comuniste încă de acum douăzeci și cinci de ani. Suntem împotriva oricărei dictaturi, de stânga sau de dreapta.

N'am fost amestecați în nici un fel de afaceri scandaloase, fraude, traficuri de influență și comisioane.

Avem cultul libertății, respectăm demnitatea umană și munca.

Nu ne socotim perfecti, am comis și noi greșeli, dar ne mândrim că greșelile noastre au fost neînsemnate și lipsite de consecințe, dacă le comparăm cu cele făcute în cursul ultimelor decenii de o sumedenie de fruntași ai politicii românești și internaționale.

Am iertat pe toți cei care ne-au lovit și defăimat, oricât a fost de mare nedreptatea, nu iertăm însă pe cei ce asupresc, jefuiesc și schingiuesc Tara.

Credem că pentru proclamarea drepturilor patriei noastre, a menținerii în emigratie a unei conștiințe românești, a luptei pentru desrobire și a instaurării înăuntru fruntariilor a dreptății sociale, nici o energie românească nu este de prisos. Si credem că nimeni nu este calificat pentru a nega unuia român care n'a trădat, nu a lucrat pentru regimul comunist și nu și-a pierdut onoarea, dreptul de a fi activ în orice domeniu are posibilitatea să servească interesele României. ...Ne considerăm integrați în uriașa cruciadă care va elibera popoarele subjugate de imperialismul comunist.

Vrem să aducem o contribuție constructivă comunității românești inițiind și stimulând definirea principiilor care astăzi ne-ar putea apropia pe unii de alții, iar mâine, acasă, vor putea spulbe-

ra confuzia, speculațiile ideologice și materiale, perpetuarea azuzurilor și a injustițiilor.

Din onestă convingere și fără rezerve vom fi apărătorii substanței democratice — a tuturor libertăților individuale — și ne angajăm solemn să nu ne abatem dela această normă. Vom denunța și combate însă, fără cruțare, toate degenerările demagogice și anacronice ale unei false democrații, abuzurile și corupțiile electorale, folosirea ca simplă masă de manevră a celor umili, facultatea de oprinare și exploatare a muncitorimii, amestecul politicii în magistratură și armată.

Vom combate orice tendințe de întoarcere la sisteme tiranice, dar credem că după dureroasele ei experiențe Tara noastră merită altceva decât reinstalarea la cârmă a unor perimate asociații de exploatare, pe care le-a suportat în deajuns și care, dacă ar reinvia, ar produce un climat propice unui neocomunism sau unei forme de naționalism arbitrar și intolerant.

Suntem convinși că peste tot, dar mai ales în țările care vor fi suferit ani lungi de dictatură comunistă, vechile formule vor fi devenit insuficiente pentru a readuce respectivele state nu numai pe o "linie de plutire", ci pentru a le asigura o dezvoltare prosperă și armonică.

Oferim, prietenește, mâna tuturor celor ce au rămas români în cuget și simțire, nestăpâniți de patimi meschine și dispuși la o colaborare pozitivă, corespunzătoare exigențelor viitorului.

Vom fi recunoscători tuturor celor ce prin concursul lor, prin observațiile, sugestiile și criticele lor obiective, ne vor permite să facem din

aceste pagini un instrument util în serviciul unicului nostru obiectiv, al României. "Insemnări".

APUNTES

"Insemnări" (Apuntes) es una nueva publicación mensual dirigida a los rumanos que han perdido sus hogares de una patria ocupada por un ejército extranjero y dominada por un régimen comunista impuesto y dirigido

Los que hemos tenido la suerte de disfrutar de la hospitalidad argentina, de encontrar en su bendita tierra la posibilidad de trabajar y ganar nuestra existencia y sobre todo de gozar del más preciado tesoro que es la libertad, participamos de todo corazón en las emociones, aspiraciones y alegrías del pueblo argentino.

Los que constituimos la redacción le "Apuntes" hemos tomado, ya hace muchos años, una actitud doctrinaria contraria a un sistema excesivo capitalista y hemos combatido, en ideas y con las armas, el comunismo.

Vale decir, que nos hemos situado ideológicamente —ya hace tiempo— en una "tercera posición" y si por nuestra condición de extranjeros no nos permitimos intervenir en la política del país que nos brinda su hospitalidad, nuestros pensamientos se identifican con los principios del justicialismo, cuyas realizaciones admiramos y nuestros corazones laten por la grandeza argentina.

Pudiendo empezar la publicación de estos "Apuntes" en nuestro idioma, — ofrecimos a esta noble nación y a sus dirigentes, nuestra lealtad y nuestra gratitud, que hoy como ayer y mañana como hoy, guiará nuestros pasos.

STRUCTURA ROMNIEI DE MAINE

Intr-o zi neamul românesc va fi în sfârșit liber săși hotărăască soarta. Până atunci însă, peste suferințele îndurate până acum vor veni altele și mai crâncene; la distrugerile materiale ale războiului trecut se vor adăuga cele de zece ori mai întinse ale războiului viitor; cifra sutelor de mii de vieți românești jertfite până azi va apărea mărunțată față de pierderile de mâine.

Și totuși, oricât de mare ar fi prăpădul, neamul românesc însuși nu va fi lovit de moarte, dacă va reuși — în ziua când se va afla liber — să-și construiască întreaga sa viață națională, în conformitate cu realitățile românești și cu însușirile sale specifice.

De o sută de ani încoace, marea dramă a românismului a fost nepotrivirea dintre formele exterioare care au fost impuse vieții sale naționale și realitățile vieții românești. O sută de ani am fost stăpâniți de minciuna unor instituții politice copiate servil upă modelul altor țări, instituții cu totul străine de nevoile românești. O sutăde ani -ne-am -îngâmfat socotindu-ne "Belgia Orientului", în loc să căutăm să fim "România", pur și simplu. Ne-am străduit să fim o copie, în loc să căutăm să fim un model.

Am ajuns astefel să avem o constituție „avansată”, un regim parlamentar „occidental”, cu „vot universal, direct, egal și secret”, dar cu alegeri fabricate de Ministerul de Interne și cu arestarea și uciderea propagandiștilor opoziției... Am avut o „monarhie constituțională”, care dacă a dat bune rezultate în vremi de pace, sub regimul paternalist al Regelui Carol I, și a prezidat unirea cea

mare sub Regele Ferdinand, ne-a dat însă și regimul de nerușinată pradă a banului public și de fioroase asasinate politice al lui Carol al II-lea, o monarhie care n'a știut să împiedece la vreme pe acel care din meschine ambiții personale au dat țara pradă comunismului.

Am avut multe lucruri bune în România de ieri, dar și multe păcate, datorite în primul rând tocmăi acestei false structuri instituționale și politice a vieții naționale. Măine va trebui să construim din nou edificiul statului român și întreaga viață națională.

Pe ce baze o vom face? Pe aceleași greșite și nepotrivite temelii care stau la origina stărei nefericite de ieri și de azi? Vom ascunde în spațele acelorași strălucite fațade de carton, aceiași putreziciune și aceleași înșelătorii?

Sau, încetând cu maimuțarea Franței și a instituțiilor ei vom cânta de data aceasta să imităm instituțiile și felul de viață a noii țări „la modă”, tranplantând artificial în România formele exterioare ale democrației așa cum e înțeleasă în U.S.A.? Să nu uităm că dacă, în veacul trecut, cel puțin între clasa stăpânitoare din România și cea din Franța erau unele asemănări, nu va exista nici măcar o posibilitate de comparație între stările de fapt și de drept ce va lăsa războiul viitor la noi în țară cu cele din U.S.A.

Orice transplantări arbitrate a unor instituții care pot fi bune acasă la ele, în țara care le-a creat pe măsura ei, dar care nu se potrivesc cu nevoile noastre, vor aduce noui și mari tulburări și suferințe poporului român. Neamul românesc va avea mâine de rezolvat, în toate domeniile, probleme specifice si-

tuatției și firei lui și trebuie să și le rezolve singur — desigur în cadrul marelui comunități a popoarelor ecropene și a tuturor popoarelor lumii.

Să înceteze odată pentru totdeauna carageleasca grijă de „ce va zice Europa?” ori-decâteori ne vom rândui casa după firea și nevoile noastre! Să uităm că de șapte ani încoace stăpânitorii dela București tremură la fiecare pas de „ce va zice Moscova?” Și nici să nu le înlocuim mâine cu tot atât de ridicula și nevrednica grijă — care stăpânește azi o mare parte a emigrației românești — : „Ce va zice America?”

Atât în războiul care vine, cât și în lupta — poate și mai grea de reconstrucție și restructurare a lumii, marile state chemate să o conducă au nevoie de aliați plini de avânt, dornici să se jertfească pentru nean iar nu de mercenari gata să schimbe oricând de steag; au nevoie de colaboratori „eficienți” — chiar dacă pot fi uneori incomozi — nu de slugi plecate, gata să-și înșele și pe ei cum au înșelat pe atâția alții. Dacă e dat ca lumea de mâine să fie mai bună decât cea de azi, ea trebuie clădită pe realități și nu pe ficțiuni, pe sinceritate și nu pe minciună.

Și dacă neamul românesc vrea să contribuie din toate puterile lui la această restructurare a lumii, el trebuie să-și dea instituțiile statale, să-și îndrumeze viața națională tinând seamă în primul rând de realitățile din țara lui și de caracterele specifice ale ființei lui naționale. Numai în felul acesta, va putea fi într'adevăr folositor omenirei, în vremurile care vor veni.

Grigore Manolescu

Cuvântul Prietenilor

Soy el Amigo de Siempre

DI. Prof. Dr. Branko Benzon, fost ministru plenipotențiar al Croației la Bucurasti, Bratislava și Berlin, mare prieten al Tării noastre, ne noorează cu această colaborare.

Inaugurăm asfte o rubrică sub care vom publica, în spaniolă sau franceză, contribuțiile unor personalități străine, castigate cauzei românești și pline de încredere în destinul neamului nostru.

Cuantea veces no había yo reconocido ante mis nuevos amigos rumanos en Bucarest, con toda la sincerida, de que poco sabía yo de su país, un año atrás. Antes de haber podido realizar nuestro sueño milenario de resucitar el antiguo estado independiente croata, gran parte de lo que hemos leído sobre los rumanos nos venía a través de las agencias serbas, en aquellos tiempos denominadas jugoeslavos, las cuales permitían únicamente la filtración de reflejos negativos. Es lógico, que esto no podía facilitar los componentes para formarse una opinión o un conocimiento de un estado y de un pueblo vecino y amigo.

Reconozco que fué grande mi intranquilidad pero también lo fué mi interés, cuando en enero de 1941, como representante del gobierno croata, pocos meses después de la declaración de nuestra independencia, emprendí el viaje hacia Bucarest. Mi primera misión era de reparar lo que por tanto tiempo había sido descuidado, de facilitar el conocimiento recíproco entre los dos pueblos hermanos. Llevaba conmigo todos los datos que había podido juntar referentes a la vida cultural y política y al pasado histórico del país al cual era destinado. Pero todos estos elementos representaban pocos datos para mi futuro trabajo y también tenía en cuenta de que en Rumanía no debía contar con un conocimiento más profundo con respecto a los Croatas. Durante las largas horas de ese primer viaje había meditado mucho sobre todos estos aspectos y sobre las posibilidades de una acción eficaz y rápida de acercamiento.

Pensando en la situación geopolítica de

Croacia, se puede decir que mi patria ocupa el rincón Sud Oeste de la Europa Central, en la frontera con los balcanes, en el cruce histórico por el cual se llegaba al corazón de la cultura europea. En una situación análoga se encuentra en el rincón Sudeste, rodeado en gran parte por el Danubio, el espacio geopolítico Rumano, también cruce de vías entre el Oriente y los baluartes más avanzados de los pueblos, centros culturales europeos. Y cuantas cualidades biológicas en común caracterizan los dos pueblos a través los siglos de sus existencias. En determinadas ocasiones una resistencia vigorosa, en otras una adaptación circunstancial a una serie de fuertes influencias exteriores, para poder resistir en su patrimonio nacional. Los Croatas con gran porcentaje de sangre eslava, católicos con el complejo de la cultura romana, y los Rumanos con gran porcentaje de sangre latina, con el antiguo idioma latino, ortodoxos, pero a pesar de esto un pueblo distinto de los demás, en el mar del ortodoxismo eslavo.

Al bajar del tren en la gara de Nord me sorprendió un frío polar y pensé por un momento si esto no iba a ser el presagio del mismo fenómeno en mi futura actuación.

Lo que sí no podía imaginar en aquel entonces, es cuan diferente iba a ser el día de mi despedida de ese país. La misma estación, pero el día habría de ser el fatal 4 de Abril de 1944. Acompañado por amigos rumanos con el más grande dolor en nuestros corazones, vimos como alrededor nuestro en el espacio de dos horas, todo se había transformado en un mar de llamas de aspecto dantesco. Para la historia rumana era el primer contacto real con la acción libertadora.

Pero el tiempo comprendido entre estas dos fechas, será para mí el más bello recuerdo, que guardaré con nostalgia hasta el fin de mi vida. Evoco a Rumanía, la montañosa Transilvania — en su tiempo baluarte de la Europa Central —, las ricas llanuras de Valaquia y de Oltenia, los ríos de Moldavia cuna de la cultura rumana y en especial Besarabia, la provincia del dolor rumano. Conoci el país pero mejor aún conocí a sus habitantes. No con la mentalidad de un diplomático frío, sino con el corazón y es por esto que desde el primer día habla encontrado el camino hacia ellos. Quería al pue-

blo rumano, fui y quedé amigo de los patriotas rumanos.

En una oportunidad el vicepresidente del gobierno, Mihail Antonescu, me había expresado con cierto rencor de que era de su conocimiento mi trato con grupos políticos hostiles al gobierno, que se me veía con el viejo presidente del partido de los campesinos rumanos y de que mi casa era frecuentada por gente leal al difunto Codreanu. Mi réplica fué muy concisa y sincera: "Acaso ellos, Excelencia, no son también rumanos y no quieren su patria con abnegación y fervor?"

A los pocos meses de mi permanencia en Rumania tuvé la gran satisfacción de ver los primeros frutos de mi trabajo. Las exposiciones croatas tenían que ser siempre prorrogadas, por el gran interés que suscitaban entre los amigos de las bellas artes, mientras los dramas de autores croatas eran aplaudidos temporadas enteras por un público entusiasta.

No obstante, la mayor satisfacción la tuve al pasar un día por un pueblo del extremo norte de Transilvania, cuando la gente de la estación de control enterándose de que yo era croata, dió expresión a sus sinceros sentimientos de gente sencilla, con estas palabras: los croatas son nuestros hermanos y aliados de armas en la lucha de nuestra independencia, lleve a su patria el mensaje de que nosotros les queremos de corazón.

Y en realidad ha sido grande la participación del ejército rumano en las fronteras orientales de su país, quedando fiel a su tradición de defensor de Europa, contra las agresiones del Oriente. Y esa lucha fué sellada también con la sangre de la legión Croata que moría con sus camaradas rumanos por los mismos ideales.

Creo que hoy ya nadie puede dudar de que la posición de 1941, tomada por los ejércitos rumanos al mando del Mariscal Antonescu, era la única posible, porque históricamente lógica para Rumania. Los enormes sacrificios con los cuales fué pagada tal determinación, no significan en la historia del pueblo rumano el fin, sino una renovada regeneración biológica y una resistencia aún mayor.

Cuando deseo decir hoy a mis amigos rumanos que soy el mismo amigo de siempre, aun si el destino me ha llevado a otro continente, recuerdo mis últimas conversaciones con tres hombres de la vida política rumana.

Al despedirme del Mariscal Antonescu en marzo de 1944, cuando las hordas rojas estaban ya a orillas del Río Prut, le pregunté si veía alguna posibilidad militar de salvar

la situación. Estaba muy serio, pero sereno cuando me dijo: "Lo único que puedo hacer yo es luchar, porque es la sola manera de conseguir algo. Mis consejeros políticos me hablan de otra posibilidad, de negociar un acuerdo, pero mi opinión es que contra este enemigo el camino que nos queda es sólo luchar y lo voy hacer al precio de mi vida". Pocos meses después se había realizado el "arreglo", contra la voluntad del viejo mariscal, quien pagó con su vida y con la de cientos de miles de rumanos, a pesar de todas las garantías logradas, el acuerdo. Los que hicieron el arreglo eran pocos y viven hoy gozando de la hospitalidad y libertad de otros países.

A los pocos días de mi último encuentro con Antonescu tuve un otro con el ex presidente Maniu, líder de la oposición, hombre recto, con un brillante pasado político y la persona de mayor confianza de los Anglo-sajones. Ya circulaban rumores de negociaciones con Moscú y con los aliados. Me interesaban las explicaciones que podía darme sobre el rumbo que habían tomado los acontecimientos. "Es cierto todo esto, me dijo, porque yo mismo participé en la preparación de las propuestas. Una de ellas es que tenemos que volvernos contra los Alemanes, los cuales son en mi juicio más grandes enemigos que los rusos y tendremos que renunciar a la Besarabia en favor de Rusia, pero nos será devuelta la parte de Transilvania que los nazis regalaron a Hungría". "Señor Presidente, es posible que Vd. considere a Besarabia tierra menos rumana que la Transilvania? Cómo es posible por otra parte como patriota rumano, condenar solamente el dictamen nazi del palacio Belvedere y no hacer lo mismo con respecto al hecho de que en 1940 Besarabia fué arrancada a la madre patria, por especialistas en actos salvajes como Litvinov y Stalin. Según mi conocimiento el pueblo rumano vivió en Transilvania bajo el dominio húngaro centenares de años, resistiendo todas las tentativas de desnacionalización, mientras que en Besarabia, bajo la última ocupación rusa en el solo término de algunos meses, la población rumana bajó a un 60 %".

El Señor Maniu, con una sonrisa dominante, sacó de su bolsillo una carta de su gran amigo Benes, donde éste le aseguraba que los rumanos iban a tener un trato muy humano por parte de los rusos, sus aliados de mañana, y que la preocupación de Londres iba a ser de moderar las pretensiones rusas. Contesté su argumentación, para mi poco convincente, diciéndole que ningún campesino u obrero y menos aún un intelectual croata podría aceptar esta tesis y que el mismo doctor Macek, presidente del partido rural cro-

ata y jefe de la oposición, no tardó de dejar el país para no esperar las tropas del mariscal Tito.

En fin, el último día de mi permanencia en Bucarest vino a saludarme un amigo de Ploesti. — Era uno de los muchos Ion — que viven en la tierra rumana y que viven de ella. — Me dijo "amigo, tenemos los rusos ya del otro lado del Prut", como preguntándome lo que yo pensaba. — Le conté las dos opiniones antes citadas, de dos destacados hombres del estado rumano. — Su contestación ha sido para mí la contestación de todo el pueblo rumano y como un último saludo de su suelo y me acompaña a través de los años, pareciendome escucharlo en su sencillez grandiosa de aquel día: "el mariscal Antonescu cumplirá con su deber y su memoria perdurará entre nosotros. — Con respecto al señor Maniu, sepa amigo, que Londres está lejos mientras los soldados de Moscú están ya por entrar en nuestros hogares. — Nos quedaremos solos como hemos quedado solos, abandonados, tantas veces en el curso de nuestra historia. — Tratarán de aniquilarnos pero nosotros estrecharemos más nuestra unidad. — Nos decimarán pero no pereceremos todos y sabemos que este mal tendrá que pasar como pasaron los anteriores, esta fuerza tan grande hoy, legará a su fin y se

desplomará. Llegará un día cuando otra vez un rumano joven nos conducirá a la sagrada lucha por nuestra libertad y nuestros derechos. En horas como estas fortalece nuestros ánimos el recuerdo, imperecedor en todas las cabañas de nuestro suelo patrio de otro joven que nos llamó un día en defensa de nuestros derechos y libertades.

Y para terminar, agregó yo lo siguiente: El mariscal Antonescu ha muerto pero no ha muerto la gloria y el heroísmo del soldado rumano, el pobre presidente Maniu se pudre en las cárceles comunistas y con él miles de rumanos, esperando que se realice el mensaje de Benes. Mi amigo vive, vive también en una gran cárcel porque hoy día todo su país es una cárcel, pero sigue luchando para romper las cadenas de su prisión y lo va a lograr porque no está solo. Como él hay cientos de miles, millones de rumanos sobre toda la tierra rumana, esperando para levantarse, el llamado de una canción como la de aquel heroico grupo de juventud, cuyo espíritu quedó eterno por ser invencible.

Nosotros Croatas que estamos sufriendo el mismo destino, nos sentimos espiritualmente unidos con los rumanos. Les saludamos con "Trăiască neamul român, trăiască România!" Dr. Branko Benzon

Care-i România noastră?

Nu facem nici o revelație senzațională dacă afirmăm că trăim la un punct de răscruce, la o confluență în care se instănesc apele diferitor evuri istorice. În trecut diversele etape de evoluție se succedau în timp. Astăzi coexistă.

Fenomenul este universal. Putem număra două Corei și două Chine, trei Franțe (legală, comunistă, catolică), patru Germanii, etc.

În celace ne privește, discriminarea ni se aplică în contururi cu atât mai precise, cu cât mai simple. Trăim într'adevăr în prezența a trei Români, distincte și ușor de definit.

Care sunt?

Cea mai gălăgioasă și cea mai falsă este România comunistă.

Gălăgioasă pentru că uzurpând puterea, a monopolizat toate mijloacele de expresiune. În interiorul frontierelor acest monopol o

absolut. Presa, radiodifuziunea, cinematograful, toate mijloacele de informație, educație și influențare a maselor sunt în mâna ei. În exterior monopolul este important. Cu inime excepții, națiunile libere întrețin relații cu guvernul Ancii Pauker, trimițând la București reprezentanți diplomați și tolerând în respectivele lor capitale ambasadori, miniștri și consuli "români".

Falsă pentru că nu reprezintă în nici un chip autenticitatea românească. Într'adevăr, România comunistă ar fi putut înfățișa o realitate dacă, pentru a vorbi ca marxistii, s'ar fi ivit în istorie ca o antiteză spontană, plămădită din substanța neamului, împotriva unei "teze" învechite, pe punctul de a se dezagrega, teză reprezentată, să zicem, prin statul monarho-dictatorial al lui Carol II. Toată lumea știe că acesta nu a fost cazul.

În celace privește "substanța neamului" din care "irezistibilul torent al forțelor re-

"oluționare" ar fi trebuit să se plămădească, după înseși mărturisirile oficiale mișcarea comunistă grupa în 1944 cam vreo 900 de indivizi, adunătură de lipoveni, ruteni, evrei, bulgari, scapeti, etc. Nouă sute de amariti, rebuți al colectivităților minoritare, au prelin să reprezinte voința a douăzeci de milioane de români. Că această monstruoasă impostură nu ar fi fost niciodată posibilă fără prezența Armatei Roșii pe solul național, fără trădarea unui grup de nenorociți și colaborarea interesată a altui grup de străini de neam, oricine o înțelege.

Realitatea internă, în sensul de autenticitate românească, a regimului comunist este deci nulă. Si regimul o recunoaște implicit când, botezând "Republică Populară" caricatura de stat pe care a alambicat — o, tenută ca la o emblemă ce nu — l poate reprezenta, la numele de România.

Realitatea internațională a regimului erpeist ni se pare tot așa de discutabilă. În fond toată lumea știe că regimul Pauker Kișinevski nu reprezintă nici interesele, nici voința popurului românesc. Formal însă străinătatea oficială atribuie, cu o tristă generozitate, existență guvernului dela București, admitând printr'o ficțiune, pe cât de subredă, pe atât de dureroasă, că guvernul dela București nu ar fi emanația pură și simplă a arbitrarului moscovit, ci reprezentanța unui stat liber, independent și suveran.

Ne-ar place să putem spune că falsei Români republicane și populare, se opune, unită și viguroasă, reprezentând unanim interesele și voința celor 20 de milioane de Români asupriți, Români rezistenți.

România rezistentă nu există încă. Din fericele găsim în locul unde am fi avut dreptul să căutăm o voință unică și necesară, un mozaic de interese divergente, meschin încerate în jurul problemelor de preșență, de responsabilitate sau, pur și simplu, de distribuție de funcții și onoruri.

Această a doua România, care ar fi trebuit să fie vijelioasă România a protestărilor, a acțiunii, a luptei, a războiului sfânt împotriva cotropitorului, nu este, deocamdată decât România salonarzilor și a polițienilor care au reprezentat cândva, nici ei nu știu bine de ce, România de ieri.

Pe considerentul că reprezintă vechile partide politice (ceiace este discutabil), pe de argumentul că partidele au reprezentat în trecut cele mai serioase instrumente de guvernare și de expresie a voinței populare (ceiace esee indiscutabil), prin concluzia repetită ce se poate trage din acest fals silogism, cea de a doua România, prostrată în

tr'o criminală inacțiune (pentru că Inrigăria, sau ronțăirea de fonduri publice n'au meritat niciodată numele de acțiune) revendică totuși pretenția de a monopoliza (și ea!) reprezentarea intereselor naționale.

Scufundată aproape în întregime în trecutul iertător, care-i nimbează biografia cu bucolice însușiri, în parte efective, cea de a doua România, România partidelor, refuză să ia act că nu și-a mai salvat din imerșiunea în undele uitării decât un clot: arletratul partidelor, redus prin amputarea succesivă a programelor, a aderenților, ca și prin dispariția terenului de acțiune.

Ca în preparatele biologice ale doctorului Carrel, această rămășiță de organ se înzăpățânează a nu lua cunoștința de dispariția organismului din care nu era decât un fragment și, agitându-se cu falaciosă sprințeneală, uită că dacă mai traiește nu-și dorește supraviețuirea decât serului fiziologic ambient, încropit din simpatia democrațiilor persistente și condimentat cu apozul — substanțial, căci concentrat — al mării căror fonduri cu destinația deviată.

Dacă spectacolul pe care ni-l infățișază România comunistă este sinistru, pentru că o mână de actori criminali asasinează sistematic substanța neamului, spectacolul histriionilor României partidare este trist. Trist, pentru că în vreme ce Tara arde, ca totini se piaptână, atribuind mai mare însemnătate locului ce li se indică la un baschet Free Europe decât suferințelor în cascadă a patriei întinsă pe rug. Trist, pentru că ocupând toată scena, tenorii operetei rezistențiale împiedică dela acțiune pe cei care au adevărata vocație. Trist, în fine, pentru că după acest spectacol ne judecă nu numai străinătatea, al cărei dispreț la rigoare team putea digera, ci însăși Tara, acele 20 de milioane de țărani și muncitori, de femei, bătrâni și copii, de părinți și rude, căce, îmbrăcați în zdrențe, închiriciți de frig și de teroare, cu mâinile descarnate și gingiile în ruină de avitaminoză, aveau dreptul să aștepte dela frații scăpați spre libertate altceva decât pasivitatea neputincioasă, care-i lasă neapărați pradă primului politruc venit.

Arhanghelul Mihail

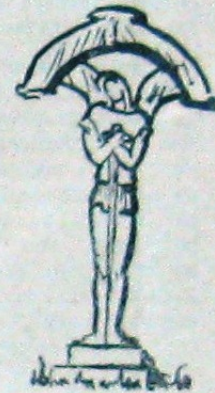
Un ateu ce poza în apărător al dreptei credințe se indigna de faptul că o mișcare politică și-a putut lua drept patron pe Arhanghelul Mihail. Și ca să sublinieze "absurditatea" faptului adăuga: "Să fi fost un sfânt mai înțelegeam. Dar un arhanghel! Ce e aia un arhanghel?"

Un arhanghel e o căpetenie a unei "cete de puteri fără trup", a unei cete îngerești. Așa fiind, nu e de mirare că o mișcare ce-și pune nădejdea, mai presus de toate, în puterea cea fără de trup a spiritului și-aluat drept protector și adchetip, în cer un arhanghel. Iar Arhanghelul Mihail e socotit de tradiția bisericească ca "voevodul tuturor oștirilor cerești", ca acel ce nu numai prin puterea duhului, ci și deadreptul cu sabie de foc în mână, frânge puterea răului.

În toate bisericile românești e înfățișat pe usa din dreapta a altarelor, păzind cu sabia sa altarul de spurcarea nevrednicilor.

Luarea Arhanghelului Mihail drept patron și sprijini-

tor al unei lupte sau al unei domnii, e o veche tradiție românească. Toți biografuli lui Irimia Valahul, născut în 1556, subliniază marea dragoste ce-o purta Voevodului Oștirilor Cerești și multul ajutor ce-l aștepta dela el în lupta împotriva diavolului.

Mihail Vodă Viteazul nu era oare închinat încă dela naștere Arhanghelului Mihail, așa cum e și Regele Mihail? Câte biserici și mănăstiri nu sunt închinare Sfinților Voevozi?

Când lupta de azi a neamului românesc are de în-

fruntat cea mai deplină întrupare a diavolului, nu se cuvine oare ca lupta să fie dusă sub ocrotirea Arhanghelului Mihail? Nu uitați că atunci când bombele atomicele au toți, numai în puterea credinței stă superioritatea lumii binelui.

G. M.

ANIVERSARE

Se împlinește la 30 Noiembrie 13 ani de când — sub „glorioasă domnie a regelui Carol al II-lea” — deci în timpul erei democratice, a fost asasinat mișelește Corneliu Zelea Codreanu cu alți treisprezece legionari.

Deși condamnați de Tribunalele Militare legați în lanțuri, în plină noapte, au fost strangulați de subofițeri din Jandarmerie, corpul militar meșit să asigure ordinea și respectul legii.

Dintre toate căpeteniile neamului indoite lingșitor sub rcavașa regelui călău și înmărmurite într'o tăcere pe cât de slugarnică pe atât de criminală, o voce, singură, s'a ridicat să rostească protestul ce o onorează: vocea minunatului Iuliu Maniu.

Spuneam că România rezistentă nu există încă. Afirmația noastră nu era exactă decât circumscrisă la manifestările oficiale mai sus expuse. Din fericele însă, paralel și în dureros divorț cu România „legală” a partidelor, există România reală, România acțiunii și a speranței.

Această a treia Românie nu o numim „a noastră” decât într'un sens care exclude intenția de apropiere sau revendicarea de paternitate. Este a noastră în măsura în care ne recunoaștem însă, în măsura în care ne reclamăm dela ea, și nu în aceia în care noi însine am fi construit-o. Pentru că aportul nostru, pe care n'avam dreptul să-l bagatelizăm printr'o falsă modestie, nu reprezintă decât un fragment, un fascicul din mănunchiul care grupează într'un singur clan pe toți cei ce, acasă și aici, luptă pentru reinstaurarea patriei în drepturile ei firești.

Conservând neclintită credința în destinele neamului, România reală este în pri-

mul rând aceia a fraților noștri care, luând calea munților, rezistă cotropitorului cu arma în mână. Este apoi România țărănilor, a muncitorilor, a intelectualilor care rezistă activ și pasiv împotriva minciunii, a jafului și a rusificării, plătindu-și de cele mai multe ori curajul cu viața. Este România celor ce zac în închisori (unii, în continuare, încă din vremea lui Carol, blestematul precursor al blestematului Stalin), celor ce ienesc sub cnut în tundrele Siberiei, celor ce mor (câte 30 și 40 pe zi) în infernul Canalului. Este, în sfârșit, România celor cătiva aleși ai soartei care, ajunși la liman de libertate, luptă cu fapta, cu gândul, cu scrișul pentru păstrarea patrimoniului național și pentru sfărâmarea zidului de ură și de mișelie ce ne împresoară Tara.

Acestei ultime cohorte, echipa celor dela "însemnări" se consideră, prin tradiție și prin voință proprie, încorporată.

Lucian Furdui

Prin taxe excesive, „progresismul” intervine și în ceremoniile înmormântărilor. Se urcă sicriul într-o camionetă, cu prețul și membrii familiei defunctului și ajunși la cimitir, sicriul este dus la gropă. Acolo se face o slujbă scurtă. Aceasta, când s'a putut obține sicriul, căci de când depozitele de cherestea au primit ordine severe să economisească la maximum materialele de construcție și să nu vândă particularilor scânduri dacă nu se prezintă autorizația sovietului local, foarte mulți morți sunt îngropați fără coșciug.

O nouă închisoare, cu un regim extrem de sever, a fost înființată la Craiova pentru sătenii vinovați de sabotaj. Aceștia sunt ținuți în noua închisoare până în momentul condamnării apoi sunt repartizați la Canalul Dunăre-Marea Neagră sau la alte câmpuri de muncă forțată.

Baia oprită.

În aceeași Oltenie scaldatul în Dunăre a fost cu desăvârșire interzis. Nu pentru că undele albastre ale drumului fără pulbere ar fi infestate de rechini sau de microbi de poliomielită.

Grănicerii „români” au primit ordine să tragă în oricine s'ar scâldea în apele infectate de virus tîstist. Primele victime au fost doi copii, dintr'un grup asupra cărora apărătorii ordinii staliniste au deschis focul.

Și ca să nu mai fie loc de discuții și controverse, s'a interzis și adăparea vitelor în fluviu. Țăranii nu au decât să se ia la întrecere socialistă în timpul ce le mai rămâne liber, să vadă care scoate mai repede ciutura din put.

Din pricina lipsei pe piață a cărnii, a crescut foarte mult în ultimul timp comerțul negru. Autoritățile comuniste au luat măsuri severe astfel încât se citează sentințe

nămăntul țării noastre geme...

de condamnare pentru sabotaj la 25 de ani de închisoare pentru a fi tăiat clandestin vite, la 10 ani închisoare pentru a fi vândut carne tăiată clandestin și la 5 ani închisoare pentru a fi cumpărat această carne.

Arhitectura progresistă.

De puțin timp s'a instalat în București o comisie sovietică de urbanizare cu scopul de a ajuta institutului român de construcții publice (I.P.C.) să impună pe tot teritoriul românesc stilul arhitecturii sovietice din era stalinistă. Această comisie a modificat complet macheta noului teatru național ce urmează să fie construit în București.

De bună voce...

În raidurile lor pentru

strângerea de cereale, agenții colectori au fost însoșiți de forțe milițiene care să înăbușe pe loc orice rezistență a țăranilor. Și sângele a curs iară...

Înmulțindu-se numărul milițienilor comuniști, au fost rechiziționate în București și împrejurimile orasului, noi clădiri pentru sediul acestor servicii sporite.

Pădurile amenințate.

Noul ministru al Gospodăriei (dece nu „administrație”?) Silvice (pentru acest termen burghezo-moșieresc nu s'a găsit încă echivalentul în limba pe care ne-o „reconsideră” dnii academicieni Vitaner și Roller, foști trepăduș

la zierele „Adeverul” și „Dîmineața”) își smulge părul din cap față de situația dezastruoasă a pădurilor noastre: 900.000 hectare stau despădurite, alte 900.000 reprezintă păduri „răioase”, degradate sau devastate de incendii.

Dece nu mai avem păduri? Pentru că sovrom exportul în URSS ni le-a topit. Noul ministru, Pavel Stefan, face apel la Uniunea Tineretului Muncitoresc: „tinerii cu energia și entuziasmul lor trebuie antrenați în lucrările de refacere a pădurilor...”

Rusificarea CFR-ului.

„Scanteia” publică un articol privitor la avantajile liniei largi de cale ferată, de tip rusec. Avantajii? Firește.

Însă pentru Soviete. Rușii protestează deja că se pierde un timp prețios cu transbordarea la Galați și Iași a suteilor de vagoane încărcate cu produse românești ce sunt zilnic diriguite către Rusia. Același timp se pierde, în sens invers, cu transbordarea trupelor rusești, ce curg către frontiera vestică.

Văd roșu.

Cortina de fier este impenetrabilă pentru produsele culturale ale Occidentului? Cesuntată minciună! Iată, răsuflatul slagăr „Je vois la vie en rose” a ajuns, din cauza culorii, și pe malurile Dimboviței. În orice caz Partidul a ordonat, fără nici o glumă, ca firmele tuturor magazine-

lor din București să fie vopsite în roșu, culoare veselă. Exceptate sunt numai — nu se știe de ce — farmaciile și magazinele de murături.

Ospitalitate.

Mamaia acordă ospitalitate în permanentă la 600 tineri și tinere din democrațiile populare. Durata invitației este de 15 zile și grupuri, grupuri s'au perindat toată vara tineri chinezi, coreeni, cehi, maghiari, bulgari și albanezi.

Arestări.

Mai multe sute de milițieni, ofițeri și oameni de trupă, au fost arestați sub învinuirea de complot... tîstist. Informația ne-o dă „La Nation Roumaine”, care traduce poate greșit.

„Dictatura proletariatului” nu e tocmai fericită nici pentru muncitori. Tot sub teroare trăiește și ei. Când din motive de economie se hotărăște într-o industrie (controlată de Stat) concedieri de personal, procedura e simplificată. Apare un militan în uniformă, pune în vedere concediaului că trebuie să plece imediat și să nu mai calce pe acolo și... totul e terminat.

Deportare de găgăuți.

Autoritățile sovietice din Basarabia au început deportările de găgăuți. Stabiliți la noi de mai multe secole, găgăuții, deși de origine turcomongolă, s'au creștinat unii dintrușii ajungând chiar parohi în unele din coloniile de exilați români din America latină. Desigur însă că nu acesta este motivul deportării lor în regiunea Kazanului, ci lipsa de încredere a rușilor în lealitatea găgăuță.

Stalin ne iubeste.

„La Nation Roumaine” află că sovietele demontează anumite uzine din Cehoslovacia, pentru a le transporta și remonta în Oltenia. Planurile rușilor nu ni se par numai obscure, dar și imprudente.

Hristosul vostru, Hristosul nostru

Cutremurat de strigătul ce umple lumea cu duh de răstignire, cu rănile nevindecate încă și din nou răscolite, inima și întreaga mea omenie mă îndeamnă să scriu aceste rânduri și să-i mulțumesc documentatei publicații din exil „La Nation Roumaine” care, în Nr. său din 1 Sept. 1951 a dat o atît de largă și de necesară găzduire Insanșergeratelor amintiri ale fratelui scăpat de sub paza străjerilor cu nimb de asiatică misiune.

Autorul reportajului, dl. I. V. Fougat, nu relatează svonuri din auzite și nici știri culese în fuga unui raid gazetăresc, ci odată cu vorbele în care îmbracă tragedia trăită în dostoievskiana casă, încarcă undele aeriene cu sufletul morții.

După ce descrie așezarea și împărțirea închisorii din Aiud,

fugarul din România eliberată în urma actului din 23 August 1944, (act căruia „La Nation Roumaine” în același număr din 1 Sept. 1951) consacra un articol de fond „La portée d'un grand acte” zicându-i (pentru cui adormire de conștiință?) „Acte d'une profonde sagesse politique et d'un grand courage...” (între adevăr, cumpănit și trist ceraj!!) ... La Roumanie s'es affranchie d'une tyrannie affreuse et a repris sa route traditionnelle vers la liberté et la démocratie...” — nătrece prin umbra coșurilor care, fără întrerupere, împrăștie în patru vânturi cenușă-bravilor noștri generali amestecată cu făina măcinată de oasele amăgiților și crunt de zamăgiților oameni politici. Ne arată unde sunt cașii

gardinei și cei 1000 de soldați comandați de 16 ofițeri și 26 subofițeri la ordinele unui colonel invizibil; apoi „secțiile” „subsolurile” de tortură, cazematele și faimoasa „zarcă” cu cele peste 100 de celule în care zac 1200 de arestați, mai cu seamă personalități politice și militari de înalt rang. Regimul ce li se aplică este mai mult decât fioros. Mor oamenii ca muștele. În iarna anului 1949 au murit în celulele lor: Ing. Bușilă și generalii Aldea, Maciei și Petrovicescu. Au murit, de foame și de frig, fostul ambasador Vasile Stoica și fostul ministru Mares. Au murit și mor atîtia și atîtia, roși de bol și cu nădejde stînte, sdrobiți sub povara minciunii care le-a întunecat ceriul.

„La fel — spune fugarul — erau acolo doi gardieni, care,

în timp ce noi ne spălam, se delectau înfigându-și vîrfurile baionetelor în carnea noastră până ce ne tășnea sângele. „Astfel a murit Hristosul vostru!” urlau cei doi monștrii. Iar torturile de ordin moral...”

„Sigur — relatează el — un om care n'a trecut printr'o închisoare comunistă nu-si poate da seama de teroarea ce o încercăm noi...”

Eu, și mulți ca mine, mă închin patimilor tale, frate fugar, și, dacă mi-ar sta în putință, ți-aș da din sănătatea mea, ca să-ți vindecă rănilile și să uiți amarul, cum mulți dintre noi se ostenește să-și uite amarul și rușinea îndurate, nu sub ocupație comunistă ci sub glorioasa epocă a mult cântatei democrații românești, începând cu anul 1933, trecând prin anii

Cont. în pag. 10.

1938-40, apoi 1941, apoi anume „batalioane disciplinare” al căror soldați erau secerati din din față de mitralierele rușilor comuniști și tâlhărește asasinați, din spate, de sicarii mărturisitorilor și nemărturisitorilor făuritori de criminale înscenări. Și altora, foarte multora, gardianul Turcu — fiara dela Aiud — pe când era prim gardian la închisoarea din Brașov, ne pa în borșul făcut din unghii de vacă și copite de cal, culese din șanțul țigăniei de peste drum de temnița noastră și ne spunea: „Asta vi se cuvine! Iar de băut, o să vă dau oțet, cum i s'a dat lui Hristos!”

Cred și știu că există neomenia de a fi cineva lăsat să moară refuzându-i-se medicamentele și ori ce fel de ajutor, știu și cred că ci doar multora dintre noi, pe vremea când Tara avea un rege și un guvern de creștini prezidați de un I.P.S. Patriarh de autocefală Biserică, bolnavilor din lagărele de concentrare Vaslui, Miercurea Ciuc, Sadaclia, Râmnic, etc., etc. când cereau medicamente ori să fie transportați la vreun spital, elegantul și plinul de jandarmerești merite și decorații, colonelul Melcescu însoțitorul generalului de darmi Topor, se mira: „Medicamente!” și răspundea: „Când vă voi vedea scuișând bucăți de plămâni, Spital!?” Da, când vi se va ceti moartea în ochi, nu mai înainte...” Din păcatele semănate atunci au crescut lanurile nenorocirilor de acum.

Apoi, fiindcă am avut și trista onoare de a fi trăit aproape doi ani de zile în Buchenwald (unde am ajuns prin bunăvoința și ajutorul multora din cei care, datorită falselor pârghii de susținere, au căzut mai târziu sub gloanțe progresisto-democrate) îl cred și pe dl. Max, evreul care i-a strigat doctorului și gardianului de temniță: „Eu am fost în Buchenwald vreme de patru ani

și am supraviețuit... In închisoarea voastră însă... nu cred că o să pot ajunge până la sfârșitul anului”.

Cred și mă cutremur. Cred, căci am trecut pe unde ai trecut și tu. Și tu îi fi fost aruncat în temnița acuzat de trădare, cum și eu și alți am fost întemnițați sub aceeași învinuire. Pe cei aruncați în „carantinele zărcii” din Aiud, îi chinue și-i omoară aceleași fiare turbate împotriva cărora au luptat camarazii mei „trădătorii de Tară” care au fost mitraliați și sfâșiați de baionete în 22 Septembrie 1939 de o monarhică democrație! O funie împletită din fire politice importate și din mizerii morale furnizate de mahalaua neoașelor apucături, s'a strâns în jurul gramazului unui om care a spus: „... cine este nebulul care să creadă că dacă vor intra rușii în România nu ne vor sataniza, adică bolșeviza...?” Sau acea funie i-au oprit bătaile inimii fiindcă în prezia

dictaturii regale a spus: „Rău fac aceia care-l îndeamnă pe rege la o dictatură, căci pun Monarhia în conflict cu Nația și Dinastia în conflict cu însuși destinul ei”? Funia de atunci, aruncata de slugile acelorași stăpâni, s'a strâns mereu mereu în jurul gramazului Tării. Moartea unui om poate fi iertata, dacă ne uităm. Dar neprevederile care pot costa viața unui neam întreg, are cineva dreptul să le numeasca altfel decât cu adevăratul lor nume?

Hristosul insultat de gardienii de pe Golgota a înviat. Tara insultată și călcată în picioare de gardienii contractați „par un acte d'une profonde sagesse politique...”

se va ridica, dar, ca să fim vrednici de lertătoarea-i îmbrățișare, va fi nevoie să ne spălăm multe, foarte multe din istoricile noastre metehne. Nu știu câte ur'e s'ar putea umple din cenușa copiilor, a mamelor, a soțiilor și fraților ponjvoșilor care ne-au dat libertatea din August 1944, dar bănuiesc și mă înspăimânt gândindu-mă la muștrările zecilor și sutelor de mii de morti fără cruce. Când neodihnitele lor umbre ne vor întreba despre împlinirea rosturilor noastre din libertate, ce le putem spune fără să roșim? Ce să le spunem, și să nu-i mințim? Învață-ne tu, frate fugar, spunen-ne cinstit, căci Hristosul nostru de acum este Hristosul nostru de totdeauna: Hristosul României vjitoare.

TOADER IORAS

ACCENTUL PE SOCIAL

Ante Ciliga, autorul cărții „Au pays du mensonge déconcertant” a publicat acum câteva luni un al doilea volum intitulat „Sibérie” dix ans derrière le rideau de fer. Lucrarea meritând prin datele inedite ce oferă, atenția unui comentariu mai amănunțit, ne rezervăm plăcerea să revenim asupra ei.

Acum redăm doar din prefata semnată la Paris, în Ianuarie 1951, de către autor care este un vechiu corifeu comunist desamăgit și antistalinist o concluzie la care a ajuns după o profundă cunoaștere a comunismului și a stărilor de fapt actuale.

Disponând pentru numărul viitor al revistei noastre de un articol asupra imperativului solidarității sociale, am fost agreabil surprinși să regăsim, mai zilele trecute și

Urm. pag. 12.

In Timp si in Spatiu

Vom sublinia în această rubrică permanentă, de la o lună la alta evenimentele mai semnificative din politica internațională, relevând eventuala lor repercusune asupra soartei țării noastre.

Fără indoială vedeta lunii Octombrie a fost Marea Britanie. Revenirea la putere a conservatorilor, surprinzătorul succes al grupului Bevan înăuntru partidului laburist și în special seria de eșecuri externe, încă neîncheiată, justifică afirmația. Asistăm la o rapidă pierdere de poziții care integrau tradiționala putere a imperiului. Domnul Churchill preia o situație excesiv de grea care însă nu poate fi imputată numai anilor de guvernare laburistă.

Prin asasinarea regelui Abdullah al Transjordaniei și a președintelui Pakistanului Liaquat Ali Khan, Anglia pierde doi devotați și influenți prieteni, tocmai în momentul în care se produce violența intrare în scena politică, a lumii arabo-musulmane.

Iranul, al patrulea producător de petrol din lume (după U.S.A. Venezuela și URSS) denunță contractul, care expira în 1993, cu Anglo Iranian Oil Company ale cărei acțiuni aparțin în proporție de 53% Amiralității Britanice. Diferendul nu este încă definitiv soluționat de Curtea Internațională dar Abadan a fost părăsit de Englezi, fără speranță de reîntoarcere.

Vecinul Irak, încurajat de precedentul persan, formulează dorința revizuirii amabile a concesiunilor petrolifere.

Pericolul mai mare îl constituie însă atitudinea Egiptului care cerând retragerea forțelor britanice și refuzând colaborarea în orice plan defensiv, atâta vreme cât mai rămân pe teritoriul său for-

țe militare engleze, a obligat guvernul britanic să ia măsuri energice pentru a putea păstra controlul Canalului de Suez. Pierderea acestuia ar afecta evident nu numai interesele engleze iar tensiunea actuală și manifestațiile partidului Wafd — care preconizează deschis, alianța cu Moscova — dau o nota de gravitate mondială conflictului.

Sunt explicabile și legitime sentimentele naționaliste ale lumii arabe însă ne putem întreba dacă aceasta realizează care ar fi urmările inevitabile în cazul în care ar solicita „protecția” Kremlinului. Iar în timpul acesta Kremlinul e dispus să-și distribuie „generozitatea protectoră” oriunde poate contribui la debilitatea blocului occidental.

În Marocul francez se se înteește campania naționalistilor împotriva Franței, cu tendința de extindere și în Marocul Spaniol, completându-se astfel conturarea unei simultane acțiuni de totală emancipare a lumii musulmane-cu pericolul de a se transforma într'un nou „războiu sfânt”.

Este explicabilă în asemenea împrejurări stăruința Statelor Unite de a se ajunge la o înțelegere în Corea.

Ce este mai puțin explicabil e atitudinea Angliei care după recunoașterea — în dezacord cu Statele Unite — a guvernului Chinei comuniste și a lucrărilor congresului de la Strasburg — în situația incomodă în care se găsește, se opune încă inversunat admiterii Spaniei în Blocul Occidental.

Cu prezenta dlui Churchill

în fruntea Cabinetului Majestății Sale, mai ales după lungul timp de opoziție în care a putut cântări consecințele unor greșeli — în parte recunoscute — e de sperat că vom asista la o schimbare de atitudine. În tot cazul Statele Unite vor găsi o colaborare mai completă în conservatori decât în laburiști.

Dacă menționăm și impresia și comentariile provocate de pregresul sovietic — cu sau fără ajutorul Fuchșilor și Pontecorvilor — în domeniul bombeii atomice, a bombeii de hidrogen și a altor arme bazate pe razele cosmice, panorama generală nu e tocmai surzătoare.

Propunerea ambasadorului Kirk la Moscova, refuzată, denaturată poate și divulgată de Vișinsky în presa sovietică și concluzia stărilor de fapt mai sus expuse, demonstrează că o soluție amicală cu URSS, soluție care ar pecetlui pentru multă vreme soarta celor peste o sută de milioane de abandonati „influenței ruse” are mulți partizani.

Se ventilează iarăși ideea unei conferințe cu Stalin. Nu credem și nu sperăm că se va ajunge la un acord.

Un ast fel de acord ar fi catastrofal azi pentru zisii „sateliți” dar peste câțiva ani și pentru restul lumii libere. Disparând avantajul deținerii unilaterale a bombelor atomice, timpul care trece nu mai „lucrează” doar pentru Occidentali, iar Sovietele slăbesc puterea de rezistență a țărilor ocupate și încurajează orice proces de dezagregare în blocul anticomunist.

R. G.

De prin' lume adunate

La 11 Noembrie Argentina a votat. Alegerile marchează un eveniment în istoria oricrei țări. Cele care au avut loc în Argentina în această lună depășesc însă importanța obicinuită a consultărilor electorale comune.

Intr'adevăr, pentru prima oară rândurile votantilor s'au văzut îngroșate prin aportul masiv al cetățencilor. Mai numeroase decât bărbații, femeile au sporit numărul alegătorilor dela 4 milioane la peste 8 milioane.

În plină libertate poporul argentinian și-a exprimat voința de a-l păstra pe Generalul Perón ca șef pentru o nouă perioadă de șase ani. Majoritatea obținută de creatorul justicialismului este, pentru Argentina, extraordinară. Extraordinară, pentru că reprezintă un procent extrem de ridicat dacă ținem seama că s'a mămurat cu un partid înțânar cu partidul cel mai vechi și cel mai puternic al Argentinei, partidul radical.

Pentru noi însă, care suntem spectatori imparțiali și beneficiari recunoscători ai realizărilor Generalului Perón, triumful pe care l-a înregistrat în lupta adevărat democratică cu opoziția, este un triumf apoteotic iar rezultatul alegerilor echivalează cu o plebiscitare a regimului justicialist.

Comisia pentru Legislație socială din Camera Deputaților braziliană studiază un

proiect de lege care acordă lucrătorilor participății la beneficiile întreprinderilor. Articolul 2 din proiect care a și fost aprobat are următorul text: "Orice persoană care lucrează are dreptul de a participa la câștigul întreprinderii în serviciul caruia lucrează."

Intr'un articol publicat în Europe-Amerique, André Falk referă ca în Africa de Sud Facultățile refuză să primească studenți negri din coloniile britanice. Toț acolo s'a suprimat alocația pentru șomaj dar numai pentru "nativi". O instituție malgache face 4 luni de închisoare fiindcă și-a permis, într'un tren, să se rezeme de bancheta pe care să așezase o instituție olandeză.

Dificultățile intelectuale și spirituale ale noului Stat Israel, reflectează evenimentul esențial al epocii noastre: păgânizarea lumii printr'o apostază în care se sbate chiar și Israel. Conflictul între ortodoxia Rabinilor și laicii mocitate în secolul 19 și chiar dernisti aminteste luptele susținute în Europa în jurul problemei clericalismului.

În Revista "Foit et Vie", în partea consacrată Statului Israel dl. F. Lovsky citează câteva exemple de intoleranță impusă în especial la Ierusalim și Haifa de păstrătorii fideli ai Thorei și Talmudului. Cafenelele sunt închise

Sâmbăta, zi în care este interzis să se fumeze pe strada. Dacă într'o Sâmbăta s'ar livra la domiciliul laptele, s'ar produce ciocniri cu "les costauds du sabbat". Vinerea seara nu au loc spectacole publice.

În dimineața zilei de 8 noembrie, s'a oficiat la Biserica Română Unită din str. Canning un Te-Deum pentru M. S. Regele. Un numeros public, parte invitat de dl. C. Vălimarescu, fost ministru plenipotențiar organizatorul ceremoniei, parte neinvitat, a ținut să-și arate adevărul simbolului care uneste pe Români exilați.

("ACCENTUL PE SOCIAL") Urm. din pag. 10.

cam în același timp, ideea pe care o promovam, în prelegerile R. P. Lombardi și sub penna unui fost ierarh comunist.

Ante Cîlîga preconizează ca singur lucru susceptibil de a ilchida toate formele de imperialism și de a separa poporul rus de imperialismul stalinian "solidaritatea socială și universală".

El recunoaște că fără o înarmare nu se va eși din împasul actual dar că această înarmare singură, nu va rezolva situația mondială. "Timpurile cer un program coerent, dinamic, eficace, de reforme politice și sociale ale umanității." Luptând numai pentru apărarea statului-quo social, colonial și politic, Occidentul risca să fie învins de Orient.

Dar, cum am spus, vom reveni asupra acestui subiect.

CRONICA LITERARA

"A murit un sfânt"

Poeme de VINTILA HORIA

Până mi-am strâns sufletul de pe arcurile podurilor măestrît aruncate de truda poetului peste timpurile arse de grindina atâtor nenorociri și până când mi-an strigat inima pustie prin bulgării ogorelor însemnate azi, în loc de troițe albe, cu furci de negre spânzurători, miezul nopții și-a încrestat crugul pe tărături de ape argentine. Invăluit de duhul și binecuvântarea sfântului adormit pe coala cu miros de tei înflorit, am închis cartea și-am rămas doar cu mine.

Am stors vin de viață din versurile poetului Vintilă Horia și m'am cuminecat.

Mai târziu însă, când aș fi vrut să le împărtășesc și altora din această băutură, mi-am dat seama de puțina strălucire a vaselor mele; din cupele cuvintelor sparte se împrăstia ce era mai bun. M'am văzut în starea celui care, înfiocat de aripa dragostei, nu poate să spună nimic și tace în fața iubitei. Aș fi vrut să spun ceva despre această mare bucurie și românească mândrie pe care ne-o face poetul, dar, dela o poezie la alta, din treapta unui vîers de aur în treapta celui alt, tulburat de frumusețea urcușului, graiul meu nu izbuti decât să întineze taina cu două-trei știrbe interjeții.

Se spune că dragostea știe și poate orice, că ea înțelege. Dar îndrăgostitul, ce poate el? El înțelege, dar nu poate explica. Poetul știe acest lucru mai bine decât oricare dintre cititorii săi. Ajutând, par'că anume, neputinței noastre, Vintilă Horia ne-o spune în versurile din "Poem pentru lumină":

... "Lumină de lampă, cu struna de miere

Culeasă între pagini și'n ceașca de ceai

Toate chemările din strofe mi le-ai

Risipit pe cărări de tăcere..."

Profit de această mână întinsă și las al-

tora mai iscușiți o eventuală prezentare a poetului care, în treacăt fie zis, n'are nevoie de prezentarea nimănui El ne-a făcut binele numai de dragul binelui. Legilor cărora el se supune sunt pe deasupra judecăților noastre.

Risipit pe cărări de tăcere..." De-a lungul acestor cărări — cărările pribegiei, pentru noi cei din exil — ochii noștri ar plânge după grădina rainului de țară pierdută și, cu amar, gurile noastre ar blestema nenorocul înstrăinării, dacă n'ar fi, ca o chemare la ordinea bărbăției cuvintele poetului așezate la poarta de intrare în lumea poeziilor sale. "... Azi un bărbat nu mai are voce să plângă decât sub cîntul absurd al durerilor fizice. Pentru celelalte stări sufletești, declanșate de un factor extern, trebuie să găsească alt mod de a se manifesta: Tăcerea de piatră, acțiunea brutală, scrisul transformat în spadă, inteligența tradusă în fapte exploatoare, orice act înșfârșit care să ne scape de a plânge, să împiedice cel puțin pe cei vor veni după noi de a dori să plângă, oriunde

La judecata de apoi, isgerii vor fi supuși și judecați Apostolilor. în fața tribunalului istoriei, cei mai imparțiali judecători, dar și cei mai vajnici apărători, vor fi poetii. Iată de ce poetul este îndreptățit să ne interzică plânsul. Sesizând urgiile ascunse celor din rânduri, scrisul său este și trebuie să fie avertisment neamului. O sarcină grea, înfricoșătoare ca taina preotiei, tăioasă și vindecătoare ca spad luptătorului fără de pată. In sbor peste spații robite și dincolo de timpul amar, versurile lui Vintilă Horia sunt cântece și ne sunt legăminte.

Prin puterea darului său de a sfătui cu mai marii oștirilor cerești, poetul întărește brațul viteazului cu sabia de foc a libertății. Darul poetului și spada luptătorului sunt singurele arme ce ne vor scoate din cenușa lumii sfărmată sub copitele animalului politic. Aplecată deasupra țării spartă de fierul sulitelor întinse în toate otrăvurile mustite din satanismul "acestui veac de nimic", inima lui îi tămăduiește rănille și mână în mână cu blândul dela Assisi îi arată dreapta înviere.

Numai cei tari sunt buni și numai celor care au darul vindecărilor le este îngăduită răzbunarea. Ceilalți să tacă! Iar dacă vreunul din cei care continuă încă să se mai certe pe cămașa țării răstignite, ar vrea.

CARTEA PRIBEGIEI

Luna Octombrie a oferit emigrației românești trei cărți editate într'un sătuc din munții Cordobei. Zilnic se prezintă cumpărători la cunoscuta librărie "Atlantida" de pe eleganta cale Florida și tot zilnic se primesc cereri de expediție de prin toate colturile lumii, dovedind astfel entuziasmul compatrioților noștri pentru a-și îmbogăți bibliotecuța de exilat cu volume românești.

S'a întrebat însă cineva prin ce miracol au apărut aceste cărți? L'am urmărit discret, pe Grigore Manoilescu în timpul serbării dela Biserica din Calle Canning.

când vorbitorii și asistența nu s'au ocupat de el. Modest, undeva în mulțime, i se putea citi în ochi unica dar imensa satisfacție intimă a împlinirii unei datorii. Datorii? Față de cine? Față de țară și le conștiința lui. Meritul inițiativei și condițiile realizării ei nu au fost relevante de nimeni. Iată de ce ținem să dăm, cel puțin în aceste coloane, lămuririle cari pe mulți nu-i vor interesa.

Un distins român, dl. Gheorghe Grozovici, stabilit de peste 30 ani în Argentina îi oferise lui Grigore Manoilescu adăpost. Acesta în-

muștră și ros de iscarotene remușcări, să se închine, mai înainte de așn frânge genunchii, să deschidă cartea poetului, să citească poemul dramatic "Torța" și să ausculte cuvintele pe care Lucretius i le spune lui Liutbrand: "Tu semnul ăsta nu poți încă-l face.

Ești en păgân și drepturi încă n'ai ..

Să'ncerci în lumea noastră tot ce-ți place'

Poetul nu așteaptă laudele noastre, căci doar și numele și opera sa sunt de mult săpate în marmura menită păzitorilor de taine românești. Noi să fim înțelepți și să ne rugăm împreună cu el:

... "Și pe-o rază de luceafăr mare

Dă-ne un semn de milă și'ndurare

... Umilit ca Fiul Tău pe cruce

Zace'n lacrimi trupul rupt al Tării.

... Pică-i Doamne din uleiul sfânt

Peste rănille cioplite în pământ

Și înalță din puterea gliei

Chipul cel rotund al României".

S'atunci, vom plânge de bucurie. Aceste lacrimi ne vor fi îngăduite, căci alături de noi va plânge și poetul Vintilă Horia.

"CRITICUS".

să, mânat de acelaș neastâmpăr care l-a împins, copilandru încă, voluntar în primul războiu, voluntar cam

incărunțit în al doilea războiu, nu s'a mulțumit să accepte o viață tihnită și lipsită de eforturi. Sufletul rămas tânăr a transmis entuziasmul ideii, altor câtorva zeci de prieteni care-și căștigă greu pâinea cea de toa-

SUB CERUL ARGENTINEI

În Septembrie a avut loc prima adunare generală a "Asociației Românilor Liberi" constituită în Argentina în cadrul "Ligei Românilor Libere" creiată în Statele Unite de dl. General Rădescu. Cu aceasta ocazie au fost aleși: Pre-

(Cartea pribegieri)

te zilele în fabrici și întreprinderi.

Foști profesori, medici, avocați sau meseriași și mici funcționari, contrânși astăzi mai toți la munci manuale, grele și slab remunerate, și-au rupt dela gură și în puține luni s'a adunat "capitalul începutului". Din țări îndepărtate, alți prieteni a căror existență epote și mai grea decât a celor din Argentina, s'au grăbit să sprijine și ei inițiativa. Cumpărând un multiplicator, stenciluri, hârtie și rechizite, Manoilescu lucrând singur zece și douăsprezece ore pe zi, cu o putere de muncă și o răbdare greu de imaginat a bătut la mașină orbește (cum se bate pe stencil) ,a corectat, a tras pe multiplicator miile de pagini cari formează primele trei cărți apărute.

Ce l-a făcut să se înhame la o astfel de muncă, ce i-a făcut pe ceilalți, botezați în același credință, sau mușcați de acelaș neas tãmpăr, să se priveze adesea de un minim necesar cotidian pentru a-și oferi sprijinul bănesc? Răspunsul e simplu. E vorba tot de neastâmpărul pe care nici Jilava carlistă sau antonesciană, nici Buchenwaldurile și Dachaurile de tristă memorie și nici Aiudul roșu, nu l-au putut stinge — din fericire —, chiar dacă nici astăzi nu poate fi lertat de anumiți oameni care au exilul destul de confortabil și mințea liberă de preocupări.

V. Tepeș.

sedinte d. Pablo Mihail, stabilit de circa 30 ani în Argentina, Vice-Presedinti dnii Vintilă Horia și Dr. Oreste Popescu, Secretar dl. Av. Stan Ionescu. Au luat cuvântul dnii: Pablo Mihail, Florin Manoliu, Vintilă Horia, Alexandru Frâncu, Ing. A. Opran, dr. O. Alexandrescu, I. N. Manzatti, M. Dimitriu, Cpt. Boros.

S'au trimis telegrame M. S. Regelui și dlui General Rădescu.

Biserica Romana Unită din Buenos Aires comunică alegerea următorului comitet biblikeric: Președinte dl. Ion Marchis, Vice-Presedinte dl. Emil Moraru, Secretar dl. Titus Feher, casier dl. Ion Fleșeriu și membrii dnii Aurel Bochiș, Ion Brie și Tiberiu Malaiu.

La finele lui Septembrie a apărut Buletinul Bisericii Române Unite intitulat "Curierul Creștin" având colaborări de A. S. I. Principesa Ileana, Ministru Th. Scortescu, Vintilă Horia și a editorilor lui, Preotii dr. Ion Dan și dr. Gheorghe Rusu.

În zilele de 27 Septembrie și 4 Octombrie dl. dr. Al. Frâncu, directorul confratelui nostru "ROMANIA" a ținut două documentate conferințe în limba spaniolă înaintea unui numeros auditor și în cadrul Colegiului de Estudios Libres, conduc de R. P. Dr. J. Menvielle. Prima conferință a tratat "Marxismo de pensa-

miento" iar a doua "Marxismo de combate".

La 30 Septembrie, cu o numeroasă asistență s'a inaugurat în Salonul Bisericii Române Unite din Buenos Aires, Biblioteca - Librării românească, prezentându-se cu aceiași ocazie și primele trei volume apărute în Editura un sfânt" de V. Horia, "Sfințitotii de icoane" de T. Ioras, și "Îți mai aduci aminte Doamnă" de I. N. Manzatti.

Un program artistic la reușita căruia și-au dat benevolul concurs dna Fernanda Fasce Mironescu, tenorul Filip, Baritonul P. Lipovan, tenorul Mazilu și dnii V. Horia, T. Ioras, I. N. Manzatti, I. Marchis și Parintele G. Rusu au oferit asistenței prilejul de a trăi cateva ore de caldă atmosferă românească. Un bufet și o tombolă au reținut până târziu pe cei prezenti.

Cu prilejul unei conferințe a cunoscutului as al aviatiei germane, generalu Galland, la Cercul Aeronautic din Buenos Aires, conferențiarul a afirmat ca falmoasele avioane rusești MIG, utilizate de comunisti în Coreea, sunt o reproducere a unui ultim model de aparat Messerschmidt din care nu se construiseră decat 50 de exemplare în faza premergătoare capitulării Germaniei.

Universitatea din Cuyo (Mendoza) anunță o descoperire științifică de deosebită importanță realizată de prof. dr. Wolfgang, Enherenberg și Arturo E. Corte. Este vorba de o energie intermediară între energia atomică și energia chimică, prin folosirea integrală a radiațiilor solare, bazată fiind pe investigațiile sensibilități culorilor negri și alb în relațiune cu razele solare.

MĂNGĂU

Am primit din eroare următoarea scrisoare adresată celui mai mare ziar românesc din Argentina de dl Dino Acheson. Cum rezultă din însuși cuprinsul său, documentul este adresat confratelui "România". Eroarea factorului ne măgulește, însă ne vedem obligați să dăm Cezarului ce-i al Cezarului și dlui Frâncu ce-i al "României".

Mult stimat Domule Director.

Deși nu ignor multiplele Dv. ocupații (ba cu Asociația, ba cu librăria, ba cu gazeta ce cu onaore conduceți) în ultimul Dv. editorial "Rupeți cu Ana Pauker, Domnule Acheson!" reclamă din partea mea o lămurire și o justificare.

Lămurirea: prins într'atătea necazuri domestice (Paralela, Germano-Japonezi; care se lasă greu, permanentul șantaj al Sovietelor, borboana cu Marshall) agravate cu sburdălniciile aliatului englez (Sudan, Abadan, Bevan) n'am avut timp, recunosc, să reflectez mai matur la chestia țărilor ocupate. Și, ce s'o mai întind, mărturisesc că ideea luminoasă pe care mi-o sugerați nu-mi trăznise pur și simplu prin zglăvoacă. Acuma că știu, o să vedeti și n'o să credeti.

Justificarea: este drept că deși am primit articolul Dv. de peste o săptămână, tot n'am rupt cu Ana Pauker. Vă rog să mă credeti că nu estenfici din rea voință, nici din neglijență. Este pur și simplu din nedumerire: bine,

bine, de rupt nu-i mare scofală, îmi zic eu. Dar cu cine înnod pe urmă, pentru că relații cu România e musai să am. Credeți-mă, iubite Domnule Frâncu, am mare bătaie de cap cu românii ăștia ai Dvoastră.

Rasfoind "România", care a devenit pentru mine un adevărat oracol, dau peste editorialul semnat Găgă, pe care nu-l studiasem cum se cuvine. Afludin studiul dlui Găgă că aveți un Comitet, că comite-

tul este recunoscut și ceiace-i pune vârf, dispune și de parale serioase.

Ei bine, scumpe coleg, am plăcerea să-ti comunic că zilele Anei Pauker sunt numărate. Rup cu ea și înnod cu reprezentatul Dvoastră al tuturor, dl Vișoiansky. Număi un bob zăbavă, că acușica-gata.

Rugându-vă să transmiteți sărutări de mâini Doamnei, rămân al Dvoastră devotat și recunoscător. (Semnat).

DINU AKAESONG.

calle Juncal 3423. pl. baja A. Buenos Aires.

—Orice trimiteri de bani se vor adresa administratorului nostru dl. D. Nicolau, calle Zanartú 762, dep. 1, Buenos Aires.

—Vom indica în numerele viitoare adresa corespondenților noștri din străinătate. "i n s e m n ă r i" (APUNTES) No. 1 Noembrie 1951.

Redactia: calle Juncal 3423 pl. baja A.

Administrația: D. Nicolau, calle Zanaratu 762, dep. 1.

POSTA REDACTIEI

LA BUENOS AIRES

"Insemnări" se găsește de vânzare în următoarele librării:

—Pigmalion: Corrientes 515..

—Goethe: Corrientes 366.

—Atlântida: Florida 643.

Și în chioșcurile:

—Alem esq. Corrientes.

—San Martín esq. Diagonal

POSTA REDACTIEI

—Correspondența se primește pe adresa "insemnări",

«CARTEA PRIBEGIEI»

editură de cărți românești a publicat următoarele volume:

Vintilă HORIA: „A murit un sfânt” Poezii

Toader IORAS: „Sfințitorii de icoane” Roman

J. N. MANZATTI: „Îți mai aduci aminte, Doamnă...”

Evocări și schițe cu un prolog de Mircea Eliade

Sub tipar:

Mircea ELIADE: „Iphigenia”

Grigore MANOILESCU: „Psalmii”

În pregătire:

Mihai NICOLESCU: „Amintiri în uniformă”

Theodor SCORTESCU: „Magie albă”

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spain	Ptas.	3.—
Austria	Sch.	0.50	Finland	Fr.	0.30	Guatemala	Qes.	0.30
Belgia	Fr.	5.—	France	Fr.	25.—	U. S. A.	Doll.	0.10
Brazilia	Cruz.	3.—	Germany	DM.	0.33	Venezuela	Bolr.	0.10
Chile	pes.	5.—	Italy	L.	40.—			

UN EJEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO -- ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.